

Nosztalgia

*A gép egyenesbe fordul, a pilóta engedélyt kap
a felszállásra. Felzúgnak a hajtóművek, szaladni kezd
az aszfalt, és egy hirtelen rántással,
ahogy sebtapasz vagy nők lábáról a gyantacsík,
leválik rólad a hazád.*

*

*Az óceán tükre fölött elalszol.
Ahol ébredsz, az újvilág
ismerős jelekből épül.
Utakból, fényekből, arcokból könnyen eltájékozódsz.
A hegyeket nem érted, a folyóktól félsz,
időnként mégis hozzájuk menekülsz
ismerős öleket, örvényeket keresve.*

*

*Hasonmások tartanak életben.
A New River Radford alatt
egy szakaszon épp olyan, mint a Duna Budakalásznál.
A szomszéd néni, ötvenhatos, csontrákos magyar,
anyádra emlékeztet.*

*

*A fájdalom itt rögtön csontot ér, láthatod.
Az otthoni vizek, hiszem, hogy meggyógyítanak.
Az otthoni levegő, a búcsú nélkül elhagyott
szobám, anyám sosem látott temetése.
Aztán az igazi, balatoni nyarokról, pesti utcákról beszélgettek,
nővérkéék suhognak, lepedők cserélődnek,
mígnem elfogynak a lassú zuhanású napok.*

*

*Évek múltán hazatérsz. Mikor földet ér a géped,
pezsgő fogadja és vízszugár.*

*Tied volt a századik, ünnepi járat.
Kicsi országom – motyogod magadban –
Kicsi országom, ahogy meg van írva, látod?,
hazajön a fiad!*

*

*Hetekig örülsz a magyar szónak.
Mosolyogsz, mikor a melletted dudáló
sofőr szájáról tisztán leolvasod, hogy kurva anyád.
Aztán óvatossá válsz.
Egy olyan utcában építesz házat,
aminek még se neve, se útburkolata nincsen.*

*

*Eltelik újra pár év.
Tarthatatlan útvizonyok.
Kerülőúton jársz haza.
Anyád megbetegszik.*

*

*Egy reggel arra ébredsz, kiszáradt sártenger az arcod.
Szólhatnál, magyarul, de nincs kedved kihez.*

*Széthajtott napok után párnádba temetkezel,
és azon kapod magad, hogy szédítő vonzódással vágysz vissza
abba a távoli, halálos ágy mellett hagyott országba.
Párnádat hosszasan paskolod, mint aki fészket épít
a feje fölött köröző, végérvényes hazátlanságnak.*

egy vakondhoz

*Napok óta folytatok
látszatra eredménytelen párbeszédet
egy vakonddal.
Amit reggelre világra hord,
fekete, omló földkupacot,
rettentő álmai sarát,
nappal elboronálom.
Nem kérdezem, miféle*

*bánat úzi folyvást,
tévélyegni a lenti világba.
Nem kérdezi, miféle
remény élteti kertem.
Így évődünk,
éjre nap,
napra éj,
mintha kertem örökzöld,
mintha fekete, mély szíve
soha el nem fogyna.*

RAFFAY SÁRA

tőled, rajtad

*az ötvösmesterség térképe van a kezeiden, és
vízpartoké a lábaidon. bicikliutak és kagylók nyoma.
a mellkasodra én magam rajzoltam oda a
kapcsolatunk Bermuda-háromszögét. tőled,
rajtad tanulok tájékozódni, közben fogom a kezed,
mert neked is szükséged van útmutatásra.
tükör vagyok, vagy egynyelvű szótár, egy
nyelvvél éneklek neked altatódalt, ha kicsinek
érzed magad, de az ölelésed a bölcsőm, amikor én
zsugorodom össze melletted. ilyenkor néha a
hátizsákodba bújok, vagy azt próbálgatom,
elférek-e a zsebedben. vigyél magaddal, hadd
legyek multifunkcionális szerelem, hadd legyek
alvós plüss, kávésbögre és iránytű. hadd legyek
mindig az, amire éppen szükséged van.*